

[Lawaetz]

er rigtigt, men der jo også noget andet, der har spillet ind. Man har ganske enkelt fået større tillid til en borgerlig regering, end man havde til en socialdemokratisk regering, og det har betydet, at tingene sådan langsomt er blomstret lidt. Midt i det kommer vi i den politiske situation, hvor socialdemokratiet er fornærmet, lige så fornærmet som fremskridtspartiet, over, at man ikke er med til denne finanslov. Men hvad var udspillet? Ja, udspillet var f.eks. højere understøttelse, højere efterløn, væk med karenssdagen, længere barselorlov, også til faderen, osv. osv., en lang række udgiftskrævende ting, som kan gøres op i nogle milliarder kroner nye udgifter. Hvor skulle pengene komme fra? Nye skatter og afgifter. Jeg siger dette, ikke for at deltage i en valgkamp – det kan vi altid gøre – men kun for at fortælle, hvad det egentlig er, man kan glæde sig til, hvis samarbejdet herinde skulle gå hen og smutte. Så skal vi være indstillet på noget helt andet.

Er det rigtigt af vores halve venner i det radikale venstre at fremprovokere et valg, et unødigt valg, fremfor at lide den tort måske at sidde et par timer i stue med fremskridtspartiet? Vi er faktisk ikke så slemme, som vi ser ud til, men bevares, man kan godt spørge: hvad vil man helst? Vil man fremprovokere et valg, eller vil man sidde og tale venligt med os i nogle timer? Det er jo en parodi. Er der virkelig så stor en afstand, at det er umuligt at tale om tingene? Er vi virkelig så udygtige, at vi overhovedet ikke er i stand til at lave noget, der hedder forlig, noget, man dog har levet med, og som de radikale vel også har lavet masser af, længe før fremskridtspartiet eksisterede? Skulle det være så umuligt? Jeg kan ikke forstå det.

Er det sådan, at man går så højt op i at fremhæve sig selv, sit parti, at man ikke kan diskutere noget konstruktivt? Skal vi ikke leve efter januar 1984? Skal vi grave grøfter nu, eller skal vi finde ud af, hvordan man kommer fremad, når det næste folketing sidder herinde, hvor der måske kun er sket det, at socialdemokratiet er blevet lidt mindre – jeg vil ikke direkte græde over det – og de konservative er blevet tilsvarende større, men der måske er noget, der ligner den samme balance? Skal vi ikke leve til den tid?

Hvorfor har fremskridtspartiet været vanskeligt? Det har vi hørt nok om. Fordi man ikke har forhandlet finansloven med os. Man

har sagt: det vanskelige radikale venstre vil ikke spare ret meget – de praler godt nok af den halve milliard, de har været med til – lad os prøve at ordne dem. Og så har statsministeren tænkt: fremskridtspartiet hopper jo på den. Bare det er noget med besparelser, så går de om bord i det. Og det gør vi også, men vi lever bare på et lidt højere plan end det radikale venstre, hvad angår tal.

Jeg vil sådan set med interesse høre, hvad finansministeren mener om situationen, forstået på flere punkter. Hvad sker der ud over 1984? Et andet spørgsmål: det budget, man lægger nu, er det underdrevet eller overdrevet? Mener man, at det bliver bedre eller dårligere, end de tal viser, vi har liggende foran os på bordet? Mener man – noget, der er enormt vigtigt – at udviklingen i beskæftigelsen bliver større eller mindre end det, vismændene regner ud? Tror finansministeren på, at der bliver en øget beskæftigelse?

Jeg vil også sige, at jeg somme tider er en lille smule flov over at være politiker: skalaen fra bad og toilet over retsvæsen til kultur, når det i virkeligheden drejer sig om noget så alvorligt som, om man skal bruge sin tid og millionbeløb på at føre en valgkamp, som i virkeligheden ikke fører til noget, og som ingen i virkeligheden ønsker!

Jeg vil slutte med at sige: man kan ikke drille fremskridtspartiet med at lave et valg. Det er vi sådan set ikke bange for. Vi vil nok klare os, selv om vi går lidt tilbage ligesom socialdemokratiet. Det bliver der jo balance i. Vi er ikke spor bange for det. Der er mennesker, som respekterer vores tanker, vores politik, der er lidt strammere end de såkaldt borgerlige partiers. Vi er ikke bange for et valg, men jeg synes, man skal tænke sig om, for man har pligt til at føle, at man har et ansvar, når man sidder i denne sal og i 14 timer drøfter, hvad der er det klogeste.

Steffensen (KrF):

Man må sige, at hvis ord kunne være med til at redde landets skæbne, så var det for længst sket, efter at vi nu har brugt hele dagen til at høre på alle vore gode og mange argumenter og synspunkter. Men der er én ting, jeg synes vi ganske har glemt i denne lange debat, og det er den ting, som jeg synes er det allervigtigste, og som kristeligt folkeparti mener er det allervigtigste for det